

подався у вигнання древній ліс що нас тут виглядав
в химерний вимір — птаство з жолудьми під змореним крилом
на місці : місто — гриб отруйний і павук всесильний
вмостившись на периферії сіті на останніх світляків чигає
крізь лябіринт довірливі мандрівники простують за зорею —
необережні вимирають не із голоду а з самоти що (маячать
неони) не була не може бути в цім казковім місті
по вогкім бруку ліхтарі гасають сіючи обманливі вогні
шукаючи себе ми забрели сюди — одурені дороговказами
хто ж нині виведе нас як ніде не стало перелітних птиць ?

Збірка « [Комашиний вимір](#) ».